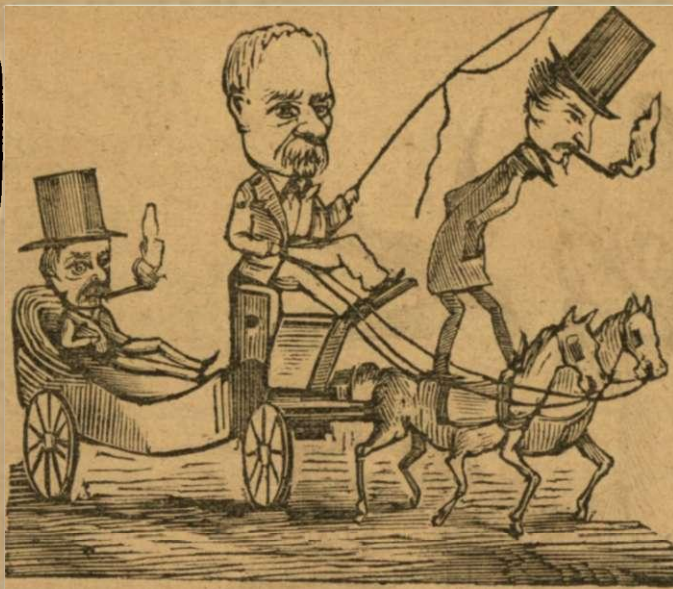


# ΑΡΙΣΤΟ

## ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Έν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ  
 ἔτησίᾳ δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.  
 Διὰ τὰ δημόσια καταστήματα » 20.  
 Έν ταῖς Ἐπαρχίαις,  
 ἔτησίᾳ δραχ. 14, ἑξαμηνία δραχ. 8.  
 Έν τῷ Ἐξωτερικῷ,  
 ἔτησίᾳ φράγ. 16 ἑξαμηνία φράγ. 9.



# ΦΑΝΗΣ

## ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λε. 50.  
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.  
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μόνον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπιστολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

### ΘΕΑΤΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ.

Τὸ θεατρικόν μας δελτίον διηρέθισεν οὐκ ὀλίγον τοὺς ἠθοποιούς μας, καὶ πολλοὶ πετεινόμυαλοι ἠναγκάσθησαν νὰ εἰπωσιν, ὅτι πολεμοῦμεν τοὺς ἠθοποιούς μόνον καὶ μόνον διότι δὲν μᾶς ἐδόθη εἰσιτήριον. Δόξα τῷ Θεῷ, ὁ « Ἀριστοφάνης » εὕρισκεται εἰς λίαν εὐπόρον κατάστασιν, καὶ δύναται νὰ συχνάζῃ, ὡς καὶ συχνάζει, καθ' ἑκάστην ἑσπέραν εἰς τὸ θέατρον, οὐδὲ συγκαταλέγεται μεταξὺ ἐκείνων, οἵτινες ζητοῦσι δίκην ἐπαίτου τὸ εἰσιτήριον, καὶ χάριν αὐτοῦ παραβλέπουσι πᾶν στρεβλὸν καὶ γελοῖον. Ἄς ἐνθυμηθῇ καλῶς ὁ κ. Ἀλεξιάδης ὅτι αὐτοὶ, εἰς τοὺς ὁποίους παρεχώρησεν εἰσιτήριον, καὶ οἵτινες τῶρα τὸν παριστώσιν ἀμίμητον καὶ τέλειον τεχνίτην, τὸν ἔκαμαν πέρυσιν ν' ἀναχωρήσῃ ἀναυλα ἐξ Ἀθηνῶν ἄς ἐνθυμηθῇ, ὅτι οἱ νῦν ἐγκωμιασταὶ του, πρὶν ἀκόμη γίνῃ ἑναρξίς τῶν παραστάσεων, θέλοντες νὰ ψέξωσι τὴν περὶ τὴν δραματικὴν ἀπειρίαν του, ἔγραφον εἰς τὰς ἑφημερίδας των, ὅτι ὁ κ. Ἀλεξιάδης δὲν πρέπει νὰ ἀναβιβάσῃ ἐπὶ σκηνῆς κλασι-

κὰς τραγωδίας, ἀλλὰ νὰ περιορισθῇ μόνον εἰς οἰκογενειακὰ δράματα. Ταῦτα ἐκδηλοῦσι τρανώτατα, ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ ἐγκωμιασταὶ του δὲν εἶνε τόσο τυφλοὶ, ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ βλέπωσι τὰ περὶ τὴν τέχνην ἑλαττώματά του, τὰ ὁποῖα ὅμως παραβλέπουσι χάριν τοῦ εἰσιτηρίου. Ἡμεῖς ἐψέξαμεν καὶ ψέγομεν τὸν κ. Ἀλεξιάδην καὶ τοὺς ἄλλους, διότι ἐπιθυμοῦμεν καὶ θέλομεν τὸ καλὸν καὶ τὴν πρόοδον καὶ αὐτῶν καὶ τῆς ἐθνικῆς σκηνῆς. Πιστεύομεν, ὅτι ὁ κ. Ἀλεξιάδης, ἐὰν ἔχῃ ὀλίγην κρίσιν, δὲν θὰ διστάσῃ νὰ παραδεχθῇ τὸ ὀρθὸν τῶν λόγων μας.

Τὸ ἑσπέρας τῆς Κυριακῆς παρεστάθη τὸ δράμα τοῦ εὐφραντάστου ποιητοῦ τῶν γάλλων Βίκτωρος Οὐγγῶ « Μαρία Τυδορίς ». Τὸ δράμα τοῦτο, ἂν καὶ ἦνε ὄλως διόλου ἄσχετον πρὸς τὰ ἑλληνικὰ ἥθη, μολοντοῦτο ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀκροατῶν διὰ τὴν θαυμαστὴν ἀλληλουχίαν τῆς ῥωμαντικῆς πλοκῆς του, διὰ τὸ ζωηρὸν τῆς διαγραφῆς τῶν διαφόρων χαρακτήρων, καὶ τὰς ὑψηλὰς ἰδέας τοῦ ποιητοῦ, ὅστις ἐν τῷ δημοκρατικῷ του οἴστρῳ θέλων νὰ ἐξετελείσῃ τὴν βα-

σιλικὴν μεγαλοπρέπειαν, καταβιάζει αὐτὴν εἰς τὸν ἔσχατον ἐξευτελισμὸν καὶ τὴν οἰκτροτέραν ταπεινώσιν. Ὁ κ. Ἀλεξιάδης ὑπεκρίθη ὄχι τόσο καλῶς τὸ πρόσωπον τοῦ πτωχοῦ τορνευτοῦ Γυιλβέρτη· πάλιν εἰς πολλὰ μέρη ἀπήγγελλεν ὡς φάλτης ἐκκλησίας, πάλιν διέκοπτε τὰς λέξεις καὶ παρεφέρετο ὅπου δὲν ἔπρεπε· τὴν στιγμὴν δὲ τῆς ἐκ τῆς φυλακῆς δραπετευσέως του, καθ' ἣν ὠφείλε νὰ δείξῃ τὴν τέχνην του καὶ ν' ἀποσπάσῃ τὰ δάκρυα τῶν θεατῶν, προὔξενε τὴν εὐθυμίαν καὶ τὸν γέλωτα, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον καταδεικνύει τὴν ἀτεχνίαν του· διότι ὁ καλὸς ἠθοποιὸς καὶ ἔμπειρος τεχνίτης δὲν προξενεὶ τὸν γέλωτα εἰς τὰς σκηνὰς ἐκείνας, καθ' ἃς πρέπει νὰ φέρῃ τὴν συγκίνησιν, τὴν ἀγωνίαν καὶ τὰ δάκρυα. Ἀποροῦμεν μὲ τὸν κ. Ἀλεξιάδην διὰ τὴν ἐνφῆ ἢ φωνὴν του εἶνε γλυκεῖα, δὲν ἀπαγγέλλει φυσικῶς καὶ ἀβιάστως, ἀλλὰ δίδει εἰς τὴν φωνὴν του παραχόρδους καὶ ἀηδεῖς τόνους, καὶ πολλάκις διακόπτει τὰς λέξεις, νομίζων ὅτι ὁ νέος οὗτος τρόπος τοῦ ἀπαγγέλλειν εἶνε ἀρμονικώτερος καὶ εὐηχότερος καὶ καταλλη-

# Κ Η Π Ο Σ

## ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΘΟΠΟΙΟΝ Δ. ΑΛΕΞΙΑΔΗΝ.

Πάλι ὕμνους καὶ ἐπαίνους καὶ ἐγκώμια θὰ ψάλλω  
 Ἐν τὸν τρανὸ Ἀλεξιάδην, τὸν Ἀρτίστα τὸν μεγάλο,  
 Ποῦ περνᾷ κι' αὐτὸν ἀκόμη τὸν περίφημο τὸν Τάλμα,  
 Τὸν Λεμαίτρ, τὸν Ῥώσση κι' ἄλλους, καὶ ποτὲ δὲν κάνει σφάλμα,  
 Μόνον κάποτε ἀπάνω εἰς τὸν οἴστρῳ του ξεχάνει,  
 Καὶ πηδᾷ σὰν Καραγκιόζης, καὶ πολλαῖς παλάβραις κάνει.

Χαῖρε, χαῖρ' Ἀλεξιάδη... ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς ν' ἀρχίσω  
 Μίαν μίαν τὰς μεγάλας ἀρετὰς σου νὰ ὑμνήσω ;  
 Ὅ,τι κι' ἂν εἰπῶ γιὰ σένα, μὲ αὐτὸ δὲν θὰ ἔμπορέσω  
 Τὴν μεγάλην σου τὴν τέχνην καὶ τὸ σὺ νὰ ἐπαινέσω,  
 Ἐπειδὴ ὁ λόγος μόνον δὲν ἔμπορεῖ ποτὲ νὰ φθάσῃ  
 Τόσῃν τέχνην, ὅπου πρέπει ὁ καθεὶς νὰ τὴν θαυμάσῃ.

Ἀπαγγέλλεις, καὶ νομίζω πῶς ἀκούω τὸν ντελάλη  
 Ποῦ γκαρίζει μὲς ἔς τοὺς δρόμους μὲ φωνὴν πολὺ μεγάλην·  
 Κι' ὅταν θέλῃς γιὰ νὰ δώσῃς ἔς τὴν φωνὴν σου ἄλλον χρόνον,  
 Καὶ τοῦ πάθους, τῆς μανίας, καὶ τοῦ ἔρωτος τὸν τόνον,  
 Τότε πιὰ, Ἀλεξιάδη, τόσο, τόσο συγκινοῦμαι,  
 Ὅπου δίχως νὰ τὸ θέλω ὁ καυμένος κατουργιοῦμαι.

Μὰ γιὰ πές μου, Δημοσθένη, εἰςὲ ποιὸ μεγάλο τόπο  
 Ἐμαθες αὐτὴν τὴν τέχνην, καὶ τὸ νέο τοῦτο τρόπο  
 Τῆς ἀπαγγελίας ; . . πές μου πῶς ἔμπορεῖς καὶ κατορθώνεις  
 Τὴν φωνὴν σου τὴν ὡραίαν τόσο τεχνικὰ νὰ στρώνῃς,  
 Ὅπου μόλις ἀπ' τὸ στόμα πέντε λόγια μόνον βγάλεις,  
 Ὅ καθένας ποῦ σ' ἀκούσῃ θὰ νομίσῃ ὅτι ψάλλεις ;

Ὅταν ἔς τὴ σκηνὴ ἀπάνω μὲ καμάρι σεργιανίζης,  
 Καὶ παραφοραῖς μεγάλαις καὶ πηδήματα ἀρχίζης,  
 Τὰ σανίδια ὅλα τρίζουν, κ' οἱ Μαλτέζοι ποῦ σηχόνουν  
 Τὴν αὐλαίᾳ τοῦ θεάτρου, καὶ αὐτοὶ σὲ χαμαρώνουν,  
 Καὶ ὁ Βούλγαρης σὲ βλέπει καὶ τὴν τέχνην σου ζηλεύει,  
 Κι' ὅλα τὰ κινήματά σου καὶ τὰς στάσεις σου σοῦ κλέβει.





### ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ.

Ἔλα, ἔλα, Τζουμπελῆ μου, περιπόθητέ μου φίλε,  
 Καὶ τῆς δόξας μου λυχνάρι,  
 Καὶ τῶν τόσων μου σχεδίων μόνη ἄγκυρα καὶ στύλε,  
 Καὶ μονάχο μου καμάρι,  
 Σὺ ποῦ πέταξες ἀπάνω τὴν δική μου τὴν παντιέρα,  
 Κ' εἶπες αἴ ἡ Καμαρίλλα, ἡ φωτιά, σπαθι, χολέρα.»  
 Γέλασε, Τζουμπέ, ὀλίγον, κάμει ὄρεξι καὶ κέφι,  
 Κ' ἔλα, ἔλα νὰ μοῦ ρίξης  
 Μιά πολὺ χοντρή βελόνα εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ ντέφι,  
 Καὶ τὰ ἄματιά σου ν' ἀνοίξης,  
 Καὶ τ' αὐτιά σου νὰ τεντώσης γιὰ ν' ἀκούσης καὶ νὰ μάθης  
 Πόσα βάσανα ἀκόμη, Τζουμπελῆ μου, θε νὰ πάθης.  
 Ἦλθα μάγια νὰ σοῦ κάνω, καὶ τὴν τύχη σου νὰ ρίξω,  
 Καὶ ἀφοῦ τελειώσω ὅσα  
 Εἶν' ἀνάγκη νὰ γενοῦνε εἰς τὰ μάγια, θὰ σοῦ δείξω,  
 Τζουμπελῆ μου, ποῖα καὶ πόσα  
 Πάθη, βάσανα καὶ λύπαις ἐμπροστά σου θ' ἀπαντήσης,  
 Ἔως ὅτου μιὰ γιὰ πάντα τὰ γλυκά σου μάτια κλείσης.

Λοιπὸν ἔλα, Τζουμπελῆ μου, λάβε ἔμπρός μου μία θέσι  
 Μὲ ταπεινῶσι μεγάλη,  
 Κάν' ἔμπρός μου μιὰ μετάνοια, καὶ τὸ τουρλωτό σου φέσι  
 Βγάλ' εὐθύς ἀπ' τὸ κεφάλι,  
 Κι' ἄκουσε καλὰ τοὺς λόγους τοῦ τρανοῦ Βαλαωρίτη,  
 Τοῦ μεγάλου σου σω. ἤρος, τοῦ ἐξακουστοῦ προφήτη.

Ἀπὸ τούτην τὴν ἡμέρα καιρὸς ἄλιγος θὰ περάση,  
 Τζουμπελῆ πτωχέ, ἀκόμα,  
 Καὶ θ' ἀνέβης μὲ τοὺς ἄλλους ἔς τὸ σκαμνὶ νὰ σὲ δικάση  
 Τῶν κακῶν σκυλιῶν τὸ κόμμα,  
 Κι' ὄλοι, ὄλοι θὰ λυσάξουν καὶ τὸ στόμα των θ' ἀνοίξουν  
 Νὰ σὲ κάμουν μία μποῦκκ, νὰ σὲ θάψουν, νὰ σὲ πνίξουν.

Ἀλλὰ ἔννοια σου, Τζουμπέ μου . . ἐγὼ μόνον ἀπ' τοὺς σκύλους  
 Ἐγὼ μόνον θὰ σὲ σώσω,  
 Καὶ ἔς τὴν Καμαρίλλαν πάλιν καὶ εἰς ὄλους μας τοὺς φίλους  
 Νέαν δύναμιν θὰ δώσω,  
 Καὶ τῶν σκύλων τὰ κεφάλια θε νὰ κόψω πέρα,  
 Καὶ θὰ βασιλεύση πάλιν ἡ δική μου ἡ παντιέρα.